

quibus, quum quatuordecim numero fuerint, duo dumtaxat petitionem rejiciendam esse, reliqui vero duodecim Indultum concedi posse censuerunt) omnibus rite, ac mature pensatis, invocato etiam Divini Luminis adjutorio, piis, ac religiosis precibus dictorum charissimorum in Christo Filiorum nostrorum Ferdinandi VI. Hispaniarum Catholici, & Joannis V. Portugallicæ, & Algarbiorum Regum Illustrum libenter annuentes, omnibus, & singulis in eorum Regnis, atque Dominiis actu comorantibus, tam Secularibus, quam Regularibus Sacerdotibus nunc existentibus, ac pro tempore futuris, quamdiu in prædictis Regnis, atque Dominiis moram traxerint, & non alias, facultatem perpetuis futuris temporibus duraturam concedimus, & impertimur, ut singulis annis die secunda Novembris, seu die sequenti, juxta Rubricas Missalis Romani, qua nempe Commemoratio omnium Fidelium Defunctorum ab Ecclesia Universali recolitur, tres Missas singuli celebrare possint, & valeant, contrariis quibuscumque Constitutionibus, Litteris, Regulis, & consuetudinibus minime obstantibus.

Novimus sane, inter Scriptores rerum moralium non satis convenire, an Sacerdotibus celebrantibus Missam pro Defunctis juxta prædictas Rubricas in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, liceat hujusmodi Missæ fructum medium, quem vocant, alicui peculiari defuncto applicare, an vero pro omnibus omnino Defunctis Fidelibus illum applicare teneantur. Utcumque autem se res habeat de hac controversia, Nos eos quidem, quibus in Aragoniæ Regno licitum erat ante hoc nostrum Indultum duas, vel tres respective Missas prædictæ die celebrare, hortamur in Domino, ut earum fructum medium omnibus in Christo quiescentibus applicant; his vero, qui in postero hujus Indulti vi, aut tertiam in eodem Regno Missam, aut secundam, & tertiam in aliis Regionibus, ad quas hoc idem Indultum extenditur, celebrari sunt, districte jubemus, atque præcipimus, ut earum fructum medium, non quidem alicui peculiari defuncto, sed in suffragium omnium Fidelium Defunctorum omnino applicant; expressè declarantes hanc esse nostram mentem, & voluntatem, neque Nos alias, absque hujusmodi lege, & conditione, hoc ipsum Indultum unquam concessuros fuisse.

Scimus etiam, antiquis, justisque titulis innoxium esse usum, quo solent Presbyteri elemosynam accipere pro celebrandis, sive pro applicandis Missis juxta offerentium mentem; qua de re late differimus in nostra Institutione Ecclesiastica 56. fusius autem in opere nuperime vulgato de Synodo Diocesana, lib. 5. cap. 8. & 9. An vero quum retroactis temporibus in Regno Aragoniæ duæ Missæ à Sacerdotibus Secularibus, tres autem à Regularibus in die Commemor. omnium Fidelium Defunct.

celebrentur, duplex quoque ab illis, seu respective triplex elemosyna acciperetur, id ignoramus; sed facile credimus id usitatum fuisse, quum ubique fere receptum sit, ut in solemnitate Nativitatis Domini pro tribus Missis tria recipiantur charitativa stipendia. Ideoque de illis, qui ante hoc tempus in Aragoniæ Regno duas, vel tres respective Missas prædictæ die celebrantes, duas, vel tres elemosynas accipiebant, nihil innovandum censuimus. Iis vero, qui in postero in eodem Regno tertiam Missam vigore præsentis Indulti celebrabunt, justis de causis, ac sub penis inferius dicendis districte prohibemus, ne pro ipsa Missa ullam elemosynam accipere præsumant, sicut etiam iis, qui in aliis locis hoc eodem Indulto comprehensis, secundam, tertiamque Missam celebrabunt, simili ratione, ac sub iisdem penis præcipimus, atque jubemus, ut non nisi unam accipiant elemosynam, videlicet pro prima Missa dumtaxat, & in ea tantum quantitate, quæ à Synodalibus Constitutionibus, seu à loci consuetudine regulariter præfinita fuerit. Decernentes nullam omnino causam, nullumque prætextum, aut obtentum, ad declinandam hujus præcepti nostri observantiam suffragari possent, ne voluntariam quidem Fidelium oblationem, nam nec à sponte dantibus quidquam recipi posse statuimus; nec alium quencumque colorem, quod nempe elemosyna detur pro celebratione, non autem pro applicatione Missæ; aut quod applicatio faciendi sit pro omnibus Fidelibus Defunctis; sive quod offerentes cupiant ipso dumtaxat oblationis merito Defunctos juvare; hi enim poterunt per alia pia opera, sive per alias elemosynas in alios quoscumque, quam in Sacerdotem, eique conjunctos, erogandas, Defunctorum Animabus suffragari: Non item gravem indigentiam, aut paupertatem Sacerdotis celebrantis, aut Ecclesiæ, aut Cœnobii; quibus nimirum aliis quibuscumque rationibus subveniendum erit: Nec magnam copiam elemosynarum, quæ congestæ fuerint pro Missis celebrandis ipsa die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, quibusque aliter satisfieri non possit; quum minime liceat elemosynas accipere pro Missis, quæ celebrari nequeunt intra tempus ab offerentibus, aut à legibus præfinitum: Neque porro Missarum onera non adimpleta, pro quibus elemosynæ jam receptæ, aut attributi redditus jam percepti fuerint; Nos enim nolumus hujusmodi onera impleri per celebrationem Missarum, quæ Indulto nostro permittuntur: Neque demum legem foundationis jam factæ, aut in postero faciendæ cum augmento elemosynæ pro secunda, & tertia Missa; quum Nos hujusmodi foundationes sive factas, sive faciendas, etiam ex nunc prout extunc, & è contra, hac in parte nullas, & irritas esse, & fore decernamus. In summa volumus, & statuimus, hujusmodi Missas de novo concessas omnibus in communi Fidelium Defunctorum anima-

bus, absque ulla profusæ elemosynæ perceptione, applicari; contrafacientes autem penam suspensionis à Divinis ipso facto incurere decernimus, ejusque relaxandæ facultatem Nobis, & Successoribus nostris Romanis Pontificibus expressè reservamus. Hæc vero facultatem communicamus Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis, sive aliis Locorum Ordinariis, ut auctoritate nostra Apostolica, & tanquam Apostolicæ Sedis Delegati, ubi sic expedire prædenter in Domino judicaverint, eadem canonice utantur erga quoscumque præcepti hujus nostri violatores, qui ad ipsos humiliter recursum habuerint, sive Seculares, sive Regulares, sive alio quocumque modo ab eorum Jurisdictione exemptos; hac tamen appoita lege, ut incursum hujusmodi suspensionem nunquam relaxare valeant, nisi prius elemosynas à delinquentibus ratione prædictarum Missarum perceptas ab ipsis reipia receperint; quas ipsi Ordinarii in alios pios usus (non tamen in substitutionem eorundem Sacerdotum, aut personarum ipsi, vel sanguine, vel necessitudine conjunctarum, aut in eorundem Cœnobiorum, Domorum, & Ecclesiarum utilitatem, quantumvis ipsi, aut personæ, Cœnobia, Domus, & Ecclesiæ hujusmodi notoria paupertate laborarent) arbitrio suo erogare debebunt. Sciunt tamen, quod facultas hujusmodi, quam ad relaxationem suspensionis eo modo incurritur iisdem delegamus, nequaquam extenditur ad dispensationem ab irregularitate, in quam incidere, qui post suspensionem, ut præsertur, incursum in Sacro Altari ministrare præsumerent; hujus enim dispensationis concedendæ facultatem Nobis, & Successoribus nostris Romanis Pontificibus privative, & perpetuo reservamus.

Ad hanc igitur solum, & unicum finem, ut in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, multiplicatis Ecclesiæ Militantis suffragiis, piorum Animæ in Purgatorio detentæ subleventur, omnibus tam è Seculari, quam è Regulari Clero Sacerdotibus in Regnis, atque Dominiis duorum prædictorum Regum Ditioni subjectis, nunc, & in postero pro tempore existentibus, concedimus, & indulgemus, ut prædictæ die tres Missas singuli celebrare possint, & valeant. In quo sicuti prædictorum Consultorum concordibus fere sententis, consilisque adhaerimus, ita à præ Matris Ecclesiæ spiritu nequaquam discesse Nos arbitramur. Siquidem animarum veritatem minime alienam fuisse Ecclesiam à permitenda Sacerdotibus Missarum iteratione in unico die ubi de juvenis Defunctorum Animabus ageretur, & quidem etiam postquam desierat vetus illa disciplina, de qua infra sermo erit, qua feliciter Sacerdotibus licebat pluries in die rem Divinam peragere, ac post latam legem de unica tantum Missa, præterquam in die Nativitatis Domini, ab unoquoque Sacerdote celebrari da.

Nova hæc disciplina à Prædecessoribus nostris Innocentio III. & Honorio III. Romanis Pontificibus stabilita fuit, quorum hæc de re leges extant in Libris Decretalium titulo de Celebratione Missarum; Innocentii quidem in cap. Consuluit; Honorii vero in cap. Te referent. Quum autem Innocentius in cit. capitulo hæc verba posuisset: *Excepto die Nativitatis Domini, nisi causa necessitatis suadeat*; non solum Glossa Canonica eidem Capitulo appoita hujusmodi necessitatis causam tunc fore dicit, quam celebranda sit Missa pro aliquo recens defuncto, ibi: *Sed quam dicit necessitatem? Respondeo: Si celebravit de die, & postea etiam moriatur aliquis*; verum etiam in Synodo Oxoniensi, post ipsius Innocentii obitum, sed tunc jam Honorio III. celebrata, decretum videmus, ut si Defuncti corpus Ecclesiasticæ Sepulture mandandum exiit, Sacerdos duas Missas eodem die celebret, unam de Officio diei, aliam pro Defunctis, ut videre est in Collectione Conciliorum Angliæ Londini edita anno 1737. Tom. 1. pag. 586. num. 7. Idque etiam distinctius in aliis Conciliis traditum invenitur, à quibus præscriptum est, ut Sacerdos in prima Missa Purificationem non sumat, utque tunc solum secunda Missa pro Defunctis ab eodem Sacerdote celebretur, quando eadaveris præsentia occurrat diei Dominico, seu alio die festo, nec alius adit Sacerdos, qui hujusmodi secundam Missam celebrare possit, quemadmodum habetur in Constitutionibus Soderoniensibus anno 1091. conditis cap. 36. in eadem Anglicana Collectione tom. 2. pag. 179. itidemque in Concilio Rotomagensi habito anno 1737. n. 14. in Collectione Harduini tom. 7. pag. 186. & seqq. Quæ de se Nos ipsi olim egimus in nostra Institutione Ecclesiastica 36. pag. 186. Neque vero hæc in præsentia à Nobis commemorantur, quasi nunc etiam, præsentate cadavere, duæ Missæ ab eodem Sacerdote celebrari possint; quum, juxta hodiernam disciplinam, liceat Presbytero, relicta Missa de die, Missam pro Defuncto, si præsens sit corpus, cum cantu celebrare, nisi tanta fuerit diei solemnitas, quæ Missam pro Defunctis omnimodo excludat. Sed ideo hæc dicta sunt, ut appareat, quænam propensa fuerit Ecclesiæ ad permittendum Missarum iterationem; quantumvis generaliter interdictam; ubi de procurandis Fidelium Defunctorum suffragiis ageretur. Quo nempe spiritu Nos etiam adducti, Missarum Sacrificia in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum à singulis prædictorum Regnorum, atque Ditionum Sacerdotibus ter celebrari posse concessimus.

Sed duæ aliæ præterea causæ, eæque satis graves, ad id concedendum Nos impulerunt. Prima est, quod cum antiquissima sit in Regno Aragoniæ consuetudo, ut prædictæ die tres Missæ à Sacerdotibus Regularibus, duæque à Secularibus celebrantur; eaque non modo nunquam reprobatæ fuerit, sed

sed etiam à Prædecessore nostro Julio III. aut Paulo III. vivæ voci oraculo confirmata asseratur (ut jam olim adnotavimus in folio pro Congregatione Concilii à Nobis, ut supra diximus, exarato) utpote quæ nec Divino, nec naturali juri contraria, sed solum à jure communi Ecclesiastico verita dignoscitur; cumque constet eandem consuetudinem non solum in Regno Aragoniæ propriè dicto, atque in alio Valentiniæ, & in Comitatu Cataloniæ, sed etiam in Regno Majoricæ longius diffusis, tanquam ipsius Aragoniæ Regni Appendice, viguisse, & vigere; nec novam omnino rem, nec in exemplum alibi trahendam Nos fecisse censemus, dum hujusmodi consuetudinem, sive ritum, auctoritate nostra extendimus ad alia Regna, & Domina eidem Hispaniarum Regi subiecta, atque insuper ad ea, quæ alteri quidem Principi, nimirum Lusitanici Regi parent, sed magna ex parte finitima, & proxima sunt prædictis Hispanici Regis Ditionibus. Regula quippe canonica est, ut in Regionibus contemnerimus, atque inter se proximis, Rituum, ac Disciplinæ uniformitas statuat, atque servetur. Unde etiam Prædecessor noster Sanctus Siricius Pontifex Maximus, quum ad Himerium Episcopum Tarraconensem scripserit de variis Ecclesiasticæ Disciplinæ capitibus, de quibus ille Sanctum Damascum ipsius Decessorem consuluerat, eidem mandavit, ut Apostolica rescripta non solum cum Provincialibus suis communicaret, sed ea etiam transmitteret ad *Carthaginenses, ac Baticos, Lusitanos, atque Gallicos.*

Alteram vero causam, eamque plurimam apud Nos momenti, cum magno paterni animi nostri gaudio, Nobis suppeditavit enixum studium duorum charissimorum in Christo Filiorum nostrorum Hispaniæ, & Lusitanicæ Regum, tantis in Ecclesiæ promeritis Illustrium, qui unico, & sincero devotionis instinctu acti, nec retardati ob parum felicem exitum similibus petitionum, quas à Prædecessoribus suis propositas fuisse noverant, istorum pietatis hæc erasades erga fidelium Animas Purgatorio igne cruciatus sese professi sunt, auctoresque se præstiterunt, ut in earum levamen, recurrente quotannis generali Fidelium Defunctorum Commemoratione, in suis respective Regnis, atque Dominiis suffragia multiplicarentur. Quapropter Magni Prædecessoris nostri Sancti Gregorii Papæ verba, quæ is ad Brunichildem, Francorum Reginam, conscripsit (*Epist. 50. lib. 6. ipsius Operum Tom. II. pag. 858.*) jure, ac merito ad prædictos Reges transferre Nos posse cenemus; Epistolæ vestrarum series, quæ Religiolum animum, & piæ mentis studium continebat, non solum voluntatis vestræ fecit Nos laudare propositum, sed etiam libenter invitavit postulata concedere. Tum etiam ea, quæ alter rec. mem. Prædecessor noster Innocentius Pater à III. ad Regem Castellæ scripsit (*Epist. 154. lib. 14. Cum Perjanam tuam inter Catholicos Reges*

speciali diligamus in Domino caritate, in his, quæ secundum Deum requiris à Nobis, favorem Tibi Apostolicum libenti animo impartitur; atque alia, quæ idem (*Epist. 24. lib. 15.*) scripsit ad Regem Lusitanicæ, *Æquum est autem, ut quos ad Populi regimen, & salutem, dispensatio cœlestis eligit, Apostolica Sedes sincero profectatur affectu; & in justis postulacionibus studeat efficaciter exaudire;* eadem sane præsentium Hispaniæ, ac Portugalliæ Regum pietatis, ac dignitatis mirum in modum congruere videntur. Quorum præterea consimiles solatationes hæc de re Nobis exhibitas, & parem pro Religione zelum, eximiumque Christianæ Fidei in remotissimis etiam Regionibus propagandæ studium, perspicuis argumentis Nobis assidue comprobant, dum læti suspicimus; hæc etiam utriusque simul aptandæ censemus, quæ noster quoque Prædecessor S. Leo Magnus ad Theodosium Augustum scripsit, *Epist. 21. ipsius Operum Tom. I. pag. 238.* Quantum prædicti Dominus Ecclesiæ suæ in fide vestræ clementiæ præparavit, his etiam litteris, quas ad me misistis, ostenditur; ut vobis non solum Regium, sed etiam Sacerdotalem animum inesse gaudeamus. Siquidem præter Imperiales, & publicas curas, piissimam sollicitudinem Christianæ Religionis habetis. Quamvis vero antehac in Regno Aragoniæ, Sacerdotibus Regularibus prædicta die tres Missas celebrantibus, Sæculares Presbyteri duas tantum celebrarent, Nos tamen æquum judicavimus hos illis per omnia exæquare, ut esset inter ipsos Ritus uniformitas; quæ res in causa fuit, ut in Ecclesiâ Catholica aliæ quoque diversitates sublata fuerint, quantumvis tolerabiliores videri possent. Ita quum in Gallias, regnante Carolo Magno, inductus fuisset, una cum Ordine Romano, Ritus celebrandi tres Missas in die Natali Domini nostri Jesu Christi, cum antea duæ tantum celebrari solerent; novum hunc Ritus soli primam Episcopi adoptarunt, ac sibi, suæque Dignitati proprium fecerunt; sed postea, ad evitandam difformitatem; hujusmodi facultas ad omnes inferioris quoque Ordinis Sacerdotes extensa fuit, quemadmodum à Nobis demonstratum est in tractatu de *Festis Domini, part. 1. pag. 248.*

Applicationem autem Missarum hoc nostro Indulto concessarum; tertix nimirum à Sacerdotibus Sæcularibus in Regno Aragoniæ, secundæ vero, ac tertix ab omnibus existentibus in aliis Regionibus hoc Decreto comprehensis, iustissimum fieri, non quidem pro aliquo peculiari defuncto, sed pro omnibus Fidelibus defunctis in genere; tum quia id magis consentaneum visum est piæ, ac religiose menti duorum Regum hujusmodi Indultum expetentium; tum quia Ecclesiæ spiritus id maxime postulabat; siquidem constat, generalis Commemorationem omnium Fidelium Defunctorum secundæ diei mensis Novembris affixam, jam utique à sæculo non-

nono ab Amalario Fortunato propositam, vertente autem sæculo undecimo à Beato Odilone Abbate pro omnibus Monasteriis sibi subiectis receptam, atque ab his demum, Prædecessoris nostri Joannis Papæ XIX. auctoritate, ad universam Ecclesiam propagatam fuisse, ea potissimum de causa, ut, post celebratam præcedenti die Festivitate in honorem Sanctorum omnium cum Christo regnantium, omnium quoque futurorum Animæ in Purgatorio detentæ, ac celestis gloriæ consortium expectantes, generalibus Ecclesiæ suffragiis adjuverentur. De hac re latius disseruimus in opere, quod scripsimus in Acta nonnullorum Sanctorum, quorum Officia celebrantur in nostra Bononiensi Civitate, ac Dioecesi, in editione *Patavina, cap. 21.* Unde satis patet, quam iusta de causa prædictas Missas non aliquibus peculiaribus Defunctis, sed omnibus in communi Fidelibus in Christo dormientibus applicandas esse voluerimus.

Quam vero Nobis semper cordi fuerit, ut, juxta Sacrorum Canonum præscriptum, à celebratione Sacrosancti Missæ Sacrificii omnem avaritiæ speciem, omnemque fordidi captandi lucri prætextum longissime arceremus, satis compertum esse putamus ex his, quæ tum in Archiepiscopatus Bononiensis, in tum in Supremi Pontificatus administratione, in hunc finem præstitimus. Etenim inter Pastorales Institutiones nostras, præter *quinquagesimam sextam*, in qua plures hæc de re Ecclesiasticæ Disciplinæ regulas demonstravimus, & omnino observari præcepimus, adest etiam *nonagesima secunda*; in qua sanctissimis Apostolicæ hujus Sedis decretis inherentes, pravam quandam damnavimus consuetudinem, qua contendebant nonnulli licitum esse Missas ita celebrare, ut earum fructum medium in antecessum applicarent pro iis, qui postea elemosynam offerendo illius applicationem expeterent. Inter nostras vero Apostolicas Constitutiones in *Bullarii nostri Tom. I. impressas, extant vigesima secunda, & vigesima tertia*, quibus severissime vetitum per Nos est, ne elemosynæ pro Missarum celebratione colligantur in iis locis, in quibus major est earum Taxa Synodalis, ut deinde Missæ alibi celebrandæ committantur, ubi hujusmodi Taxa in minori quantitate statuta est. In novissimo autem Tractatu nostro de *Synodo Diocesana, lib. 5. cap. 8. num. 9. & 10.* alia complura ad hanc rem pertinentia studio collegimus.

Ab hoc itaque tramite neutquam recedendum Nobis esse judicantes, decrevimus supra, atque statuimus, ut pro celebratione, aut applicatione Missarum hoc nostro Indulto concessarum, nullum prorsus stipendium quocumque prætextu, aut colore accipi valeat; quod ut à Nobis in præfenti casu decerneretur, specialis quædam, & urgens ratio Nos impuit, præter generales hæc, quas paulo ante indicavimus. Perceptum est enim omnibus in Ecclesiasticâ Historia paulum

modo versatis, plures olim fuisse dies polyliturgicos, quibus nimirum singuli Sacerdotes plura semel Missarum sacrificia prægebant, ut erat, præter Natalem Domini, prima dies mensis Januarii, Feria 5. in Cœna Domini, Vigilia Ascensionis, tres dies Jejunii Infraoctavam Pentecostes, alique dies Festi nonnullorum Sanctorum memoriæ dicati, ut Nativitas Sancti Joannis Baptistæ, & Natalitium Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, de quibus Nos ipsi monumenta protulimus in Opere de *Festis D. N. Jesu-Christi, part. 1. pag. 247.*

Ut autem hujusmodi consuetudo generaliter tolleretur, & facultas celebrandi plures Missas uno die, ad solum die Natalis Domini constaretur, non alia de causa factum est, quam ut avaritiæ, & fordidis quælibet adimeretur occasio; vel saltem obloquentibus silentium imponeretur; quæ scilicet ex elemosynis pro Missarum numero multiplicatis, aut ortum habuerant, aut oriri posse videbantur. Hunc esse proprium sensum Canonis sufficit de *Consecr. dist. 1.* jam demonstratum per Nos est in litteris ad Venerabilem Fratrem Episcopum Ocenem datis *§. Exempta, & sequent.* Ideo autem scripta nostras in hoc Decreto frequenter in medium protulimus, ne quæ jam alibi à Nobis dicta sunt, hic denotò explicare, & quæ alibi demonstravimus, iterum rationibus comprobare cogereimur. Id vero, quod supra posuimus, à duobus præterea scriptoribus in Ecclesiasticis rebus apprime veritatis asseritur. Eorum alter est Thomasinus in Opere de *Veteri, & nova Ecclesiæ disciplina, part. 3. lib. 1. cap. 47. n. 6.* ubi post allatam Constitutionem Odonis Episcopi Parisiensis, videlicet: Nullus bis in die Missam audeat celebrare, aut eam duplici Introitu, nisi in magna necessitate; hæc lubdit: Cum pecunia tunc, ut plurimum ad Missam offerretur, hinc avaritiæ species, vel suspicio quædam iterationi Missarum affricabatur. Alter est Viducomes in Tractatu de *Antiquis Missæ Ritibus, lib. 3. cap. 28. circa fin.* ubi postquam antiquam exposuit disciplinam, qua permittebatur Sacerdoti plures Missas in die celebrare; de ipsius disciplinæ mutatione deinde sic ait: Abrogationis autem causam, quantum equidem divinæ possum, dedere nundinatores quidam. In majoris pietatis materiam, ad turpe lucrum deorogare non sunt veriti, & fecerunt, ut libertas præterea item hæc Regionibus erepta sit, ac delerit.

Si igitur multiplicitas Missarum, quæ Sacerdotibus olim pluribus per annum diebus permittebatur, ideo lubata fuit, ut avaritiæ quælibet, aut obloquentium suspicionibus obviaretur, jure ac merito Nos Indultum hoc nostrum, quo Sacerdotibus in præfatis Regnis, atque Dominiis commemorantibus tres Missas in die Commemorationis Omnium Fidelium Defunctorum celebrare permittimus, hujusmodi expressa lege, atque distincta sanctione continere debuimus, ut ne quis

eorum pro Missis de novo concessis, illum stipendii genus, quacumque de causa, & quolibet prætecto, aut colore recipere possent.

His accedit, quod quam petitiones inspecterimus ab aliquibus peculiaribus Episcopis Apostolicæ Sedi olim oblatas pro concessione celebrationis duarum, aut trium Missarum in die Commemorationis Omnium Fidelium Defunctorum; simulque contraria expenderimus Rescripta tunc respective emanata; agnovimus, prædictas petitiones huic potissimum rationi innixas fuisse, quod scilicet tanta esset elemosynarum copia, quæ ea die pro Missarum celebratione à piis Fidelibus offerrentur, ut aliter illis satisfieri non posse assererent, quam si facultas indulgeretur Sacerdotibus, ut plures Missas ea ipsa die celebrare possent: contra vero in rejiciendis iisdem petitionibus, id maxime spectatum fuisse agnovimus, ne per hujusmodi concessiones Ordo Sacerdotalis apud detractores in aviditatis suspitionem, & infamiam adduceretur. Quæ etiam de causa Nos hanc concessionem nostram, prædicta lege adjuncta, suspitionibus hujusmodi nullum locum præbere posse volumus.

Hæc sunt, quæ concedenda esse iudicavimus, quæque de præmissorum consilio, & Apostolica auctoritate nostra concessimus; atque hæc sunt, quæ in hujusmodi Indulti concessione præ oculis habuimus; quæque omnia exponenda diximus præsentis Decreto, quod à Nobis conditum, manu nostra subscriptum hac die 21. Augusti anni 1748. Anniversaria Coronationis nostræ, in eadem Pontificatus nostri anno nono.

De applicatione Missæ Parochialis pro populo, Conventualis vero pro Benefactoribus Ecclesiæ; ac de Psalmodiæ cantu.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Archiepiscopis, cunctisque locorum Ordinariis per Italiam constitutis.

BENEDICTUS PAPA XIV.
Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

CUM semper oblatas Nobis occasiones Apostolica scripta dirigendi ad Fratemitates vestras libenter amplectimur, ut sinceræ nostræ erga vos dilectionis argumenta frequenter eluceant; tum vero majori animi alacritate idipsum præstatimus, quum ad excitandum Fratemitatum vestrarum zelum pro conservatione rectæ disciplinæ in Clero regimini vestro commisso, præsentium rerum, ac temporum conditionibus commoveatur. Nec enim impositum imbecillitati nostræ omnium Ecclesiarum sollicitudinis onus aliter sustinere Nos posse confidimus, quam si Divini Cultus augmentum, atque exactam Ecclesiasti-

BENEDICTUS PAPA XIV.

Porro præsertim nostrum Decretum, atque in eo omnia, & singula contenta, ac præscripta, quo firmius subsistant, & ferventius exactius, atque etiam quatenus opus sit, auctoritate nostra Apostolica tenore præsentium confirmamus, & approbamus; illique, & omnibus, ac singulis, contentis, & præscriptis, Apostolicæ firmitatis robur adjuicimus, atque ita, ut præmissis, omnino servari mandamus. Decretentes eandem præsentis Litteras firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri; & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & spectabit in futurum, plenissime suffragari, & ab eis respective subrogatis poenitis, & censuris inviolabiliter observari; sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauiarum Palatii Apostolici Auditores iudicari, & definiti debere, ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinatio-nibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut præsentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in iudicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur iisdem præsentibus, si forent exhibitæ, vel osten-tæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 16. Augusti 1748. Pontificatus nostri anno nono.

Cajetanus Amatius

Et quidem quod nuper enunciavimus, Sacrosanctum Missæ Sacrificium à Pastoribus animarum applicari debere pro Populo ipsorum curæ commisso, id veluti ex divino præcepto descendens, à Sacra Tridentina Synodo dilerte exprimitur *sess. 23. cap. 1. de Reformat.* per hæc notabilia verba: *Cum præcepto divino mandatum sit omnibus, quibus animarum cura commissa est, oves suas agnoscere, pro his Sacrificium offerre: Et quamvis minime defuerint, qui per inanes, & frivolas interpretationes hujusmodi obligationem à Santa Synodo memoratam de medio tollere, vel saltem extenuare contenderint; quum tamen relata Concilii verba satis clara, & peripicua sint, quumque prædicta Congregatio ejusdem Concilii interpretationi privative præposita, constanter edixerit, eos quibus animarum cura demandata est, non modo Sacrificium Missæ celebrare, sed illius etiam fructum medium pro Populo sibi commisso applicare debere, nec illud pro aliis applicare, aut pro hujusmodi applicatione elemosynam percipere posse; quodque magis interest, quum hæc intelligentia à Prædecessoribus nostris Romanis Pontificibus approbata fuerit, & confirmata; nihil jam am-*

noribus constituti multos annos perfuncti sumus, multoties discussa, ac definita fuerit; quamvis eandem Congregationum Decreta plerumque circa eam uniformia, & sibi consona prodierint, eorumque Decretorum nonnulla etiam Pontificum Prædecessorum nostrorum approbationem, & confirmationem meruerint; minime tamen mirandum esset, eorum notitiam ad singulos quosque vestrum non adhuc pervenisse. Quapropter non modo opportunum, verum etiam necessarium duximus, Encyclicam hanc Epistolam ad vos scribere, per quam, sublata demum diverlarum, in quas Scriptores abierunt, opinionum veritate, constant hujus Apostolicæ Sedis sententia prædictis de rebus cullibet innoscatur; & Fratemitatibus vestris quædam veluti norma, ac regula suppetat, juxta quam Synodales, aliaque vestras circa præmissa Constitutiones, Ordinationes, seu Edicta, quorum publicationem vobis injungimus, dirigere valeatis. Eorum vero executionem, dum, juxta ea, quæ in præsentibus tenenda, atque servanda præscribimus, omni, qua decet, sollicitudine, ac vigilantia urgere studebitis, minime dubitandum vobis erit, ne Statutorum vestrorum implemento obicem, aut moram asserere valeant recursum ad hujus nostræ Curie Tribunalia forsitan habendi; utpote quos omnino rejiciendos esse præcipimus, ac jubemus: Quamobrem has ipsas Litteras nostras in singulorum Tribunalium Regestis asseruari volumus, atque ad earum præscriptum, tam ipsorum Tribunalium resolutiones, quam de vestris decretis, quæ ipsis præsentibus inherentes edituri estis, judicis, exigi, & conferri mandamus.

Et quidem quod nuper enunciavimus, Sacrosanctum Missæ Sacrificium à Pastoribus animarum applicari debere pro Populo ipsorum curæ commisso, id veluti ex divino præcepto descendens, à Sacra Tridentina Synodo dilerte exprimitur *sess. 23. cap. 1. de Reformat.* per hæc notabilia verba: *Cum præcepto divino mandatum sit omnibus, quibus animarum cura commissa est, oves suas agnoscere, pro his Sacrificium offerre: Et quamvis minime defuerint, qui per inanes, & frivolas interpretationes hujusmodi obligationem à Santa Synodo memoratam de medio tollere, vel saltem extenuare contenderint; quum tamen relata Concilii verba satis clara, & peripicua sint, quumque prædicta Congregatio ejusdem Concilii interpretationi privative præposita, constanter edixerit, eos quibus animarum cura demandata est, non modo Sacrificium Missæ celebrare, sed illius etiam fructum medium pro Populo sibi commisso applicare debere, nec illud pro aliis applicare, aut pro hujusmodi applicatione elemosynam percipere posse; quodque magis interest, quum hæc intelligentia à Prædecessoribus nostris Romanis Pontificibus approbata fuerit, & confirmata; nihil jam am-*

plius ulli vestrum desiderandum superest, ut eam amplecti, eidemque obsequi; necnon illius promptam executionem in vestris respective Diocesisibus omni studio procurare debeatis.

Neque Nos tamen, qui, ut superius innuimus, in minoribus adhuc degentes, munus Secretarii prædictæ Congregationis Concilii Tridentini Interpretis plures annos obivimus, alioque non paucos partim in Anconitanæ Cathedralis, partim in Metropolitanæ Bononiensis, Patriæ nostræ dilectissimæ, quam adhuc retinemus, gubernatione assidue transigimus, non inquam Nos latent multiplicis generis effugia, per quæ nonnulli prædictæ obligationis implementum declinare satagunt, quibusque proinde oportune à Nobis esse occurrendum.

Quum enim Sacrum Tridentinum Concilium, ne Animarum cura negligatur, non uno in loco Episcopos mandet, ut quotiescumque opus fuerit, idoneos Vicarios cum certorum fructuum assignatione ad eandem curam exercendam eligant, ac deputent, uti videre est *in sess. 6. cap. 2. sess. 7. cap. 5. & 7. sess. 21. cap. 6. sess. 25. cap. 16.* non raro autem eveniat, ut aliqua Ecclesia Parochiali vacante, Vicarius pariter adimplenda hujusmodi Ecclesiæ onera, usque ad novi Rectoris electionem, ab Episcopo deputari debeat, eodem Concilio Tridentino id jubente *sess. 24. cap. 18. de Reformat.* nonnulli ex hujusmodi Vicariis nituntur se ipsos à prædicta obligatione subtrahere vel ex eo quod, habituali cura penes alium, seu alios residente, ipsi actualem dumtaxat executeant; vel quod ipsi sint ad nutum amovibiles; vel ad breve tempus hujusmodi curæ sint addicti: ut nihil hic loquamur de Parochiis Regularibus, qui à prædicta applicatione Missæ pro Populo nonnunquam alienos se ostendant. Itaque mens nostra, & sententia est, sicuti etiam pluries à prælaudatis Congregationibus iudicatum fuit, ac definitum, quod omnes, & singuli, qui actu Animarum curam exercent, & non solum Parochi, aut Vicarii Sæculares, verum etiam Parochi, aut Vicarii Regulares, uno verbo, omnes & singuli, de quibus supra dictum est, atque alii quicumque, etiam specifica, & individua mentione digni, æque teneantur Missam Parochialem applicare pro Populo, ut præfertur, ipsorum curæ commisso.

Nonnulli vero ad evitandum hujusmodi obligationis implementum, allegare solent, congruos sibi Parochiæ suæ redditus non suppetere; alii denique ad inveteratam consuetudinem confugiunt, subsistentes id neque sibi, neque decessoribus suis, per longum tempus, quod inmemorable affirmant, unquam in ulu fuisse. Nos autem ad præcedentes prædictæ Congregationis Concilii resolutiones nostram approbationem, & Confirmationem extendimus; & quatenus

opus sit, auctoritate Apostolica, iterum tenore præsentium decernimus, & declaramus, quod licet Parochi, seu alii, ut supra, animarum curam habentes, congruis prænitibus redditibus desituantur, & quamvis antiqua, seu etiam immemorabili consuetudine in ipsorum Dioecesibus, seu Parochiis obtinerit, ut Missa pro Populo non applicaretur, eadem nihilominus omnino in posterum ab ipsis debeat applicari.

§. 6. Dum tamen diximus, omnes animarum curam habentes, Missæ Sacrificium pro Populo sibi commissio applicare debere, non ideo statuere volumus, eisdem, aut quotidie, aut quotiescumque celebraverint, ad prædictam applicationem pro Populo teneri. Et quidem Sacrosancta Tridentina Synodus *sess. 23. cap. 14.* præcipit Episcopis curare, ut Sacerdotes Saltem diebus Dominicis, & Festis solemnibus, Missarum sacra faciant, si autem curam habuerint animarum, tam frequenter ut suo muneris satisfaciunt, Missas celebrent; in pluribus autem Synodalibus Episcoporum Constitutionibus novimus provide constitutos, ac designatos esse dies, quibus animarum Pastores Missas celebrare debeant. At vero Nos id unum in præsentibus tenemus decernendum, quando nimirum eisdem pro Populo celebrare, & applicare debeant; & quamvis competunt habeamus id, quod alias à Congregatione Concilii responsum fuit, Parochum nempe pinguibus redditibus dotatum, quotidie pro Populo celebrare, & applicare debere; cum vero qui uberioribus hujusmodi redditibus non gaudeat, festis tantum diebus id ipsum præstare teneri; quum tamen pariter nobis perspecte sint tum controversæ super hoc ipso exortæ; nimirum ad quam summam pertingere debeant Ecclesiæ Parochialis proventus, ut pingues, & uberes appellari possint; quoniam pingues minime habendi sunt redditus, etiam copiosi, quibus tamen multiplicia; & gravia sint onera adnexa; tum etiam multorum querelæ ad verius hujusmodi decretum, tanquam plus æquo rigidum; excitate, Nobis innotescant; idcirco opportunum censemus Fraternitatibus vestris declarare, Nobis abunde satisfacere fore, vobisque proinde satis esse posse, dum ii, qui animarum curam exercent, Sacrificium Missæ pro Populo celebrent, atque applicent in Dominicis, aliisque per annum diebus Festis de præcepto, quum prædicti Dominicis, aliisque Festis dies, ii sint, in quibus juxta præceptum Concilii Tridentini *sess. 5. cap. 2. & sess. 24. cap. 4.* quilibet animarum curæ præpositus Populum sibi commissum salutaribus verbis pacere debet, docendo ea, quæ seire omnibus necessarium est ad salutem; iidemque sint dies, de quibus eadem Sancta Synodus statuit, ut moneat Episcopus Populum diligenter, tene-ri unumquemque Parochiæ suæ interesse, ubi commode id fieri potest, ad audiendum verbum Dei; & quibus Parochi subditos suos in Doctrina Christiana erudire debent, juxta id, quod

à prædicto Concilio in citato *cap. 4.* Episcopis præcipitur, ut nempe saltem Dominicis, & aliis festis diebus pueros in singulis Parochiis Fidei rudimenta, & obedientiam erga Deum, & parentes, diligenter ab iis, ad quos spectabit, doceri curent.

§. 7. Et quia in nonnullis Dioecesibus numerus dierum Festorum de præcepto, de Apostolica nostra auctoritate, & consensu, eateus est imminutus, ut nempe in aliquibus Festis Christi fideles, & Missam audire, & ab operibus servilibus abstinere debeant, in aliis vero Populo permittitur sit opera servilia exercere, firma remanente obligatione audiendi Missæ Sacrificium; Nos, ut obortæ jam dubitationes circa onus applicationis Missæ Parochialis in hujusmodi diebus Festis, penitus eliminentur, statimus, & declaramus, quod etiam iidem Festis diebus, quibus, Populus Missæ interesse debet, & servilibus operibus vacare potest, omnes animarum curam gerentes, Missam pro Populo celebrare, & applicare teneantur.

§. 8. Quia vero propria nonnunquam experientia satis agnovimus, aliquos esse Parochos adeo pauperes, ut ferme ex elemosynis, quas à Fidelibus pro Missarum celebratione accipiunt, vivere cogantur; eos vero qui, Ecclesiæ Parochiali vacante, ad animarum curam exercendam, sub Vicariis, seu Oeconomis nomine deputantur, aliquibus in locis adeo illiberaliter tractari, ut exigui redditus ipsis constituti, & pauca incerta emolumenta eidem obveniant, ægre ad eorum vitæ necessaria sufficiant; quod iis quoque non raro evenire solet, qui in aliquibus Ecclesiis, habituali cura apud alios manente, actuali tantum exercitio sunt addicti; proindeque cum istis severe nimis agi videretur, si diebus festis, quibus potissimum hujusmodi occasio se offert, eidem veritum esset elemosynam pro applicatione Missæ recipere; Idcirco Nos tam itoriturum, quam illorum inopiam summopere miserantes, eidemque, quantum Nobis integrum est, consulere volentes; quamvis, ut supra dictum est, omnes, & singuli prædicti teneantur diebus festis Missam pro Populo celebrare, & applicare; attamen, quod pertinet ad prædictos Parochos egentes, unicuique vestrum facultatem concedimus, cum iis, quos revera tales esse noveritis, opportune dispensandi, ad hoc ut, etiam diebus festis hujusmodi, elemosynam ab aliquo pio offerente recipere, & pro ipso Sacrificium applicare, quatenus id ab eo requiratur, libere, & licite possint, & valeant; dummodo ad necessariam Populi commoditatem, in ipsa Ecclesiæ Parochiali Missam celebrent; eam tamen adjecta conditione, ut tor Missas infra hebdomadam pro Populo applicent, quot in diebus festis, infra eandem hebdomadam occurrentibus, juxta peculiarem intentionem alterius pii Benefactoris obtulerint.

Quod

§. 9. Quod autem spectat ad Vicarios, sive Oeconomos Ecclesiarum vacantium, cum à Sacro Tridentino Concilio *cit. sess. 24. cap. 18.* cuilibet Episcopo tribuatur facultas eos deputandi, & constituendi, cum congrua, ejus arbitrio, fructuum portionis assignatione; vestrum erit, Ven. Fratres, cum iis agere, qui vacantis Ecclesiæ fructus exigunt, ut egenti Vicario, qui exigua hujusmodi cetorum fructuum assignatione, paucisque incertis proventibus gaudeat, congruum aliquod augmentum præbeat, pro onere celebrandi, & applicandi Missam pro Populo diebus Festis. Quapropter pro iis locis in quibus Ecclesiarum vacantium fructus ad commodum Cameræ nostræ Apostolicæ exiguntur, opportuna Thesauraria nostro Generali mandata dirigimus, quæ is denunciare non prætermitter peculiaribus dictorum locorum Collectoris; cum quibus Episcopi Ecclesiasticæ nostræ Ditionis, cæterorumque locorum, in quibus, ut præfertur, Ecclesiarum vacantium fructus ad Cameram prædictam pertinent, officii sui partes in eum finem, de quo supra diximus, interponere debeant.

§. 10. Ac demum, quoad illos, qui tanquam Vicarii, sive perpetui, sit ad tempus constituti, animarum curam administrant, quæ apud alios habitu residet, ratione alterius Ecclesiæ Parochialis, ipsorum Ecclesiis, seu Monasteriis, Collegiis, aut locis Pii olim unitæ; quamvis à recol. mem. Prædecessore nostro S. Pio Papa V. præstituta fuerit certa pars fructuum hujusmodi Vicariis assignanda, prout in ipsius Constitutione, que incipit: *Ad exequendum*, data Kalendis Novembris anni 1597. distincte statuitur; nihilominus ubi præscripta fructuum portio, vel nullo modo, vel non integre Vicariis prædictis assignata reperitur, vel etiam ubi ea, quæ ad normam prædictæ Constitutionis eidem fuerit attributa, minime sufficiens à vobis reputetur, propter temporum circumstantias, & signanter pro impleto onere celebrandi, & applicandi Missam pro Populo diebus Festis de præcepto; utendum vobis erit potestate, quam fecit Episcopis Synodus Tridentina *sess. 7. cap. 7.* dum illorum arbitrio permittit, juxta temporum, atque injunctorum onerum rationem, congruam prædictis Vicariis fructuum portionem assignare; quam ob causam Nos etiam Fraternitatibus vestris, quatenus opus sit, necessarias omnes, & opportunas facultates impertimur, quibuscumque appellationibus, privilegiis, aut exemptionibus, ut in eodem Concilio sancitur, adversus ea, quæ salubriter à vobis constituta fuerint, minime suffragantibus.

§. 11. Hæc igitur circa Missam Parochialem statuenda, & Fraternitatibus vestris denuncianda judicavimus. Indeque gradum facientes ad ea quæ pertinent ad Missam Conventualem, neminem vestrum latere putamus Sacrorum Canonum

sanctiones, quibus præcipitur, ut singulis diebus in Ecclesiis Parochialibus, Metropolitanis, Cathedralibus, & Collegiatis, tum Horæ Canonice debitis modo, & forma recitetur, tum etiam Missa Conventualis celebretur; quæ adeo claræ sunt, ut nulla super iis oriri possit dubitatio. Ea-que de re perspicue priteri, & per omnia uniformes exiunt resolutiones ab hac Congregatione Vener. Fratrum nostrorum Concilii Tridentini Interpretum repetitis vicibus emanatæ, quas omnes Apostolica auctoritate nostra confirmamus, & approbamus, earum executionem vobis enixe inculcantes: ut scilicet Missa Conventualis, quæ singulis diebus canitur à Clero prædictarum Ecclesiarum, pro earundem Benefactoribus in genere quotidie applicetur, eodem prioris modo, quo Missam Parochialem ab iis qui curam Animarum gerunt, pro Populo sibi commissio, singulis saltem diebus Festis de præcepto, applicari debere superius declaramus.

§. 12. Itaque date operam, ut falsam quorundam opinionem eliminatis, quam in aliquibus Ecclesiis ejusmodi, sive dolo malo, sive per errorem inventam esse novimus; quod nempe dum Missa Conventualis, pro certo aliquo Ecclesiæ Benefactore, vel grati animi ergo, vel ex vi oneris impositi celebratur, & applicatur, satis impletum censetur debitum applicationis Missæ Conventualis. Etenim hujusmodi debitum non quidem respicit singulares aliquos Benefactores, sed Benefactores in genere cujuslibet Ecclesiæ, cujus servitio addicti sunt quicumque in eadem sive Dignitates, sive Canonicatus, sive Mansionariatus, sive Beneficia Choralia obtinent, & Missam Conventualem suis respective vicibus celebrant.

§. 13. Neque minus improbandam noveritis aliorum sententiam; qui satis putant supra dictam obligationem impletam esse, dum in eorum Ecclesiis pro Benefactoribus in genere atque interdum preces fiunt, vel anniversaria statis diebus Sacrificia pro illis peraguntur. Nemo enim id sibi arrogare debet, ut impositæ obligationi alia ratione satisfacere possit, quam ea, quæ à Lege Ecclesiastica multoties præscripta sunt; nimirum Missam Conventualem singulis diebus pro Benefactoribus celebrando, eandemque pro illis in genere applicando.

§. 14. Profecto non solum prioribus Ecclesiæ sæculis, verum etiam temporibus haud longe à nostra ætate remotis, (quod vos ex Historia Ecclesiæ didicisse non dubitamus) servabatur olim in singulis Ecclesiis series accurata omnium, & singulorum, quorum liberalitate unaquæque aucta fuerat, eorumque nomina Sacris Diptychis, sive enim vocabantur, ideo consignata erant; ut eorum recordatio nunquam interiret, utque pro iis tam preces funderentur, tum etiam Missæ Sacrificium offerretur; quam ob causam etiam prædictus Catalogus in perique Ecclesiis ob oculos Presbyteri celebrantis apponi continevit; licet iidem

idem pii Benefactores in suis Dotationibus nihil penitus pro se pacti essent, sed tantummodo pro peccatorum suorum remissione se bona sua Deo offerre declarassent. Ecclesiarum liquidem Præfules preces pro iis imperandas esse duxerunt; quamvis illi propria bona offerentes ne verbum quidem ea de re fecissent. Sacrorum huiusmodi Ditychorum usus sensim deficit; ob idque in oblivione jacent alicubi complurium Benefactorum nomina. Ad non idcirco desereret fas est usum, & disciplinam orandi pro iis, & Sacrificium Missæ pro illis offerendi. Atque inde præceptum applicandi Missam Conventualem pro Benefactoribus in genere, originem, atque rationem desumit.

§. 15. Quemadmodum vero, loquendo de Missa Parochiali, superius dictum est, varias excusationes offerri solere, ad declinandam illius applicationem pro Populo diebus Fests de præcepto; ita pariter uluvenit, quoad applicationem quotidianam Missæ Conventualis pro Benefactoribus in genere. Ut autem superiores illæ, sic etiam hæc posteriores, provide è medio sublata fuerunt per opportunas Congregationis Concilii Tridentini resolutiones, quas proinde in his etiam auctoritate nostra approbamus, & confirmamus.

§. 16. Nonnulli siquidem obrentu contrariæ consuetudinis, etiam immemorabilis, in propria Ecclesia vigentis, se ab huiusmodi onere eximi posse sibi persuaserunt. Verum jam pluries responsum fuit, huiusmodi consuetudinem, licet immemorabilem, quæ potius abusus, & corruptela didicenda est, nemini suffragari.

§. 17. Alii à Missa pro Benefactoribus in genere applicanda se excusatos voluissent, ex eo, quod alio quopiam Missarum onere obstricti inveniantur, vel ratione proprii Canonicitatis, aut alterius Beneficii Ecclesiastici, quod insimul cum Canonicali præbenda obtinent; vel quia, præter munus Canonici, seu Beneficiati, aut Mansionarii in Ecclesia Cathedrali, seu Collegiata, quom etiam in eadem, vel in alia Ecclesia Parochialem curam exerceant, dum Missam Conventualem canunt diebus Fests de præcepto, debent pro Populo sibi commisso eam applicare; ac proinde nequeunt eandem pro Ecclesia Benefactoribus specialiter offerre. Sed his quoque obviam itum est, jubendo singulis prædictis, ut Missam Conventualem, quam canunt, pro Ecclesiæ Benefactoribus in genere applicant; pro aliis vero, pro quibus ipsi peculiariter Missam applicare tenentur, alterum substituant, qui ipsorum loco Missam huiusmodi celebret, applicetque.

§. 18. Aliorum pariter exceptio fuit, quod Missa Conventualis non semper à Canonici, aut Dignitatibus celebretur, sed aliquando etiam à Beneficiatis, aut Mansionariis; quos minus æquum videtur pro Missæ celebratione omni elemosyna carere, quæ unde desumi valet, ignoratur. Cui tamen rei pariter consultum est, demandando, ut ea desumatur ex Massa distributionum.

§. 19. Alii denique obtulerunt exiguitatem huiusmodi distributionum, quæ, ad detrahendam elemosynam quotidianam pro Missa Conventuali, ad nihilum fere redactæ, vix foret, ut ab aliquo curarentur, cum magno detrimento servitii Ecclesiæ præstandi. Tridentina quidem Synodus *sess. 24. cap. 15.* opportunas rationes ostendit, quibus Canonicalium Præbendarum inopie valeat provideri. Si vero designatam à Concilio viam, ut fere evenire solet, nequaquam iniri posse contingat, reliquum erit ad Congregationem Concilii recursus habere; cujus erit, perspecto ex vestris relationibus rerum statu, auctoritate Apostolica à Prædecessoribus nostris eidem impartita, & à Nobis etiam præsentem tenore confirmata, quotidianam applicationem Missæ Conventualis pro Benefactoribus in genere, ut alias, ad Festos tantummodo dies reducere.

§. 20. Non modo Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, & Collegiatis in-junctum reperitur, ut quotidie Missa Conventualis in eisdem canatur, sed etiam in Rubricis Generalibus, quarum exactissimam Fratemitatis vestris custodiam commendamus, præcibitur, ut certis diebus non una, sed binæ, atque etiam aliquando tres Missæ Conventuales uno die celebrentur. Itaque quom nuper à Nobis dictum fuerit, primam Missam Conventualem quotidie pro Benefactoribus in genere celebrandam, & applicandam esse; nunc expendendum superest, an eandem Ecclesiarum Capitula jurisdictioni vestre respective subiecta adigere debeatis, ut alias quoque Missas, si plures, ut præfertur, celebrari contingerit, pro Benefactoribus in genere similiter applicant.

§. 21. Huiusmodi questio ab aliquibus ex vobis Ecclesiastico zelo flagrantibus supradictæ Congregationi Venerabilium Fratrum nostrorum Concilii Tridentini Interpretum proposita est. Jamque ante illius propositionem compertum fuerat, alias ab eadem Congregatione responsum fuisse, concedendam esse exemptionem ab onere applicandi secundam, ac tertiam Missam Conventualem pro Benefactoribus in genere, & attempta Canonicitatum, & Beneficiorum tenuitate; ex quo inferri poterat, huiusmodi applicationis debitum manere, ubi de Ecclesiis pauperibus non ageretur.

§. 22. Verum quom hanc definiendæ questionis regulam apud prædictam Congregationem non admodum veteri observantia firmatam probe noverimus, cumque hujusce dubii solutionem eadem Congregatio nuper iudicio nostro remittendam esse censuerit; Nos ita iudicamus, idque vobis tenendum indicimus: laudandos nempe, & confirmandos esse, quotquot sponte sua secundam, aut tertiam Conventualem Missam pro Benefactoribus in genere applicant; qui vero idem agant ex vi consuetudinis in ipsorum Ecclesia vigentis, iis imperandum, ut in ea consuetudine perseverent; ubi

ve.

vero id usu receptum non invenitur, liberam omnino secundæ, tertiæque Missæ Conventualis applicationem celebrantibus relinquant esse, dummodo in commemoratione pro defunctis, Ecclesiæ Benefactorum in genere non obliviscantur.

§. 23. Huic demum Epistola: nostræ finem imponentes, Fratemitates vestras exire hortamur, ut maximam curam; & vigilantiam in id confectis, ut in Ecclesiarum vestrarum Choris, præter devotam celebrationem, debitamque applicationem Missæ Conventualis, Horæ Canonice non præpropre, sed exacte, pausa nempe interposita, & maxima, qua decet, reverentia, ac religione canantur.

§. 24. Equidem scimus, in aliquibus Metropolitanis, & Cathedralibus Ecclesiis, inter Canonicos eam opinionem invaluisse, ut se minus factum satis implere contentant, dum Choro præfentes assint, licet ipsi sibi silentium imperent, neque psallentibus Beneficiatis, aut Mansionariis in cantu se adjungant. In hujusce vero opinionis confirmationem, adduci ab illis solent inveteratæ consuetudines, statuta peculiaria, aut etiam præfata Ecclesiarum suarum Privilegia. At quom Synodus Tridentina *sess. 24. cap. 12.* loquens de Dignitatibus, & Canonici, qui Choro interesse debent, unum ex eorum officis esse dicit, in Choro ad psallendum instituto, Hymnis, & Canticis Dei nomem reverenter, distincte, & devotè laudare; quomque pauca omnino sint Capitula, in quibus eo modo à Canonici in Choro assintur, idcirco receptæ in universa Ecclesia disciplinæ paucos illos adveriari dignoscatur; quom insuper opinio illa nunquam in Congregatione Concilii Tridentini interpretationi præposita, examinata

est, quin statim explosa fuerit, & improbatæ quamvis præsumptis consuetudinibus, aliisque fundamentis, & rationibus innixa perhiberetur, Canonici etiam Ecclesiarum Patriarchalium huius nostræ Urbis super hoc instantibus; quom denique idem iudicium prolatum reperitur à pluribus Conciliis Provincialibus; ab hac etiam Apostolica Sede approbati, & confirmati; nihil jam reliquum esse videtur, quominus pauciores universorum legi se accomodent. Equidem minime Nobis compertum est, quo pecculari titulo fuffuli, persuasam habeant unius vel alterius Ecclesiæ Canonici, se muneri suo satisfacere per simplicem in choro assintentiam, absque Divinæ Psalmodiæ Cantu. Verum, nisi illis prælo sit Apostolicum non præsumptum, vel abrogatum, sed legitimum ac vigens Privilegium sine Indultum; jure ac merito verendum est, ne illi, dum ita se gerunt, præbendam, ac distributionum fructus minime suos faciant, & consequenter ne ad eorum restitutionem teneantur. Quapropter vestrum erit, Venerabiles Fratres, hæc omnia illis aperire, ut neque Nobis, neque vobis apud Divinum Iudicem fraudi sit; si in huiusmodi res, que tanti est momenti, ut pote que ad ipsius Dei cultum proxime spectat, abusus, & corruptelas, quas arguendæ, & increpandæ extollere debeamus, dissimulatione, ac silentio nostro fovissè, & confirmasse inventamur. Inter ea, Fratemitatibus vestris, quas intimo cordis affectu complectimur, Apostolicam Benedictionem amantissime impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 19. Augusti 1744. Pontificatus nostræ anno quinto.

Mercimonia super Missarum elemosynis detantur, sub Censuris Summo Pontifici reservatis.

Venerabiles Fratres, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, & Episcopis universis, gratiam, & communionem Sedis Apostolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.
Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Quanta cura adhibenda sit, ut Sacrosanctum Missæ Sacrificium non solum omni Religionis cultu, ac veneratione celebretur; verum etiam ut à tanti Sacrificii dignitate ejusvis generis mercedum conditiones, pacta, & importuna, atque illiberales elemosynarum exactiones potius, quam pollutiones, alique huiusmodi, quæ à immoniaca labe, vel certe à turpi questu non longe abiant, è medio tollantur, nemo est ex Catholice Fidei cultoribus, qui ignoret.

§. 1. Verum eoque tandem progressa est, sicut non sine ingenti cordis nostri dolore undique accepimus, nonnullorum, sive Ecclesiasticorum, sive Laicorum virorum avaritia, quæ est idolorum servitus, ut elemosynas quidem seu stipendia propter Missarum celebrationem, juxta locorum consuetudines, vel Diocesanarum Synodorum Sanctiones, in subsidium alimentorum uniuscujusque Sacerdotis dumtaxat, pro regionum opportunitatibus præscripta, colligant; Missas vero celebrari curent aibi, ubi elemosynas, seu stipendia, vel consuetudine, vel Synodali lege, pro singulis Missis attributa, sunt minoris pretii, quam illic, ubi accipiuntur, darentur.

§. 2. Id quam absonum sit, atque alienum ab ipsa, sive expressa, sive tacita pie offerentium voluntate, omnes plane intelligunt. Nec aliter existimandum est; in illa enim potius Missas esse celebrandas quisque vult, ad quam, religionis, &

pie-

pietatis stimulis ductus, elemosynas confert, aut in qua quiescit fortasse tumulatus est, quam in alia Ecclesia sibi priorius ignota. Quod sane, veluti mercaturis faciendis à turpis lucri cupiditate inductum, non solum ab avaritia suspicione, & vitio, verum etiam à furti crimine, unde restitutioni subjacet, haud immune, in causa est, ut bonorum quamplurimi, ad quorum notitiam mercatura hujusmodi venit, graviter offensi, ab elemosynis ad celebrandas Missas amplius offerendis sese abtineant.

§. 3. Execrabilem hujusmodi abusum alicubi sentium irrepretem detestantes Romani Pontifices Prædecessores nostri, de consilio tum Congregationis S. R. E. Cardinalium Universalis Inquisitionis contra hæreticam pravitatem, tum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, decretum voluerunt, nimirum à quolibet sacerdote, stipendio, seu elemosyna majoris pretii pro celebratione Missæ à quocumque accepta, non posse, alteri Sacerdoti Missam hujusmodi celebraturo stipendium, seu elemosynam minoris pretii erogari, etsi eidem Sacerdoti Missam celebranti, & consentienti, se majoris pretii stipendium, seu elemosynam accepisse indicasset.

§. 4. Ea propter vos, Venerabiles Fratres, in Apostolici ministerii, & sollicitudinis nostræ partem adicitos, rogamus, & maximopere in Domino hortamur, ut custodientes vigilias super gregibus vestris, enitami, ne ea postis amplius pervagetur, sed ut penitus extingatur. Ab avaritia enim, tanquam à radice, mala omnia germinant; quam quidam appetentes, eraverunt à Fide, & interuerunt se doloribus multis. Avaritia quidem nulla potior contagio, quæ conceptam apud omnes Sacerdotales dignitatis, perfectionisque opinionem magis inficiat, evellatque. Avaritia opibus Deum posthabere, ac servare Mammonæ docens, efficit, ut avari hereditatem non habeant in Regno Christi, & Dei. Quod si hæc in Laicis hominibus minime toleranda, atque adeo legibus coercenda, quid in Ecclesiasticis viris, qui terrenis rebus nuncium miserum, qui in sortem Domini vocati, qui Deo mancipati sunt? Quid quod non per mundana lucra, sed per Altaris ministerium, tam fortide, & cum sanctissimarum legum contemptu, & cum Sacerdotalis characteris dedecore, in avaritiam præcipiti animo rapiuntur? Contendite igitur, Venerabiles Fratres, quibus Christi ovium cura demandata est, non solum ut verbo, & exemplo præeant, Christi litis bonus odor in omni lo-

co, unde Populi vestigia vestra sequantur; verum etiam in Ecclesiasticis primum, deinde Laicos viros ab infectis vitiorum palceis averteant, per viam mandatorum Dei ad cœlestia Ovile currere doceatis.

§. 5. Quoniam autem ita comparatum est, ut præsentis poenæ metu salutaribus monitis facilius obtemperetur, per Edictum in vestris Diocœsibus proponendum, assignandumque, universis notum facite, quemcumque, qui elemosynas, seu stipendia majoris pretii pro Missis celebrandis quemadmodum locorum consuetudines, vel Synodalia Statuta exigunt, colligens; Missas, retenta sibi parte earundem elemosynarum, seu stipendiorum acceptorum, sive ibidem, sive alibi, ubi pro Missis celebrandis minorâ stipendia; seu elemosynas tribuuntur, celebrari fecerit, Laicum quidem, seu Sæcularem, præter alias arbitrio vestro irrogandas poenas, Excommunicationis poenam, Clericum vero, sive quemcumque Sacerdotem, poenam suspensionis iplo facto incurrere; à quibus nullus per alium, quam per Nos ipsos, seu Romanum Pontificem pro tempore existentem, nisi in mortis articulo constitutus, absolvi possit. Fore autem in Domino confidimus, ut unusquisque memor conditionis suæ, posthac bene consultum velit anime suæ, nec tam salutare leges, censuræ Ecclesiasticas parvipendat. Interea Fratritatibus vestris Apostolicam benedictionem, in populos etiam cura vestra commissos redundaturam, peramanter impertimur.

§. 6. Volumus autem, ut præsentium Litterarum transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die 30. mensis Junii, anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus nostri anno primo.

D. Cardinalis Passioneus, auctoritate Apostolica, etc.
De Missæ celebratione in Oratoriiis privatis, vide supra circa 1. Ecclesiæ Præceptum, ad Tom. 1. Part. 3.

De abutentibus Sacrificio Missæ ad sortilegia, vid. supr. circa Confessarios sollicitantes, ad Tom. 2. Part. 3.

De non promotis eam celebrantibus, supr. circa Sacramentum Penitent ad Tom. 1. Part. 4.

CIR-

CIRCA MISSIONARIOS,

Ad dict. Tom. 3. Part. 3.

De Ritibus seu Cæremoniis Sinenfibus.

BENEDICTUS PAPA XVI. Ad perpetuam rei memoriam.

EX quo singulari providentia factum est, ut Orientalium, & Occidentalium Indiæ Regionem Europæ innotesceret, Apostolica Sancta Sedes, quæ ab ipsis Ecclesiæ incumbulis Evangelicæ veritatis lumen ubique diffundere, & illud ab omni erroris umbra servare maximo studio curavit, in his quoque novissimis temporibus Evangelicos Operarios in antedictas Regiones sedulo misit; ut Idololatria ibi late dominante funditus eradica, Christianæ Fidei semen opportune spargerent, atque horrentes illos, & incultos campos in fertiles, florentesque vineas, uberrimos æternæ vitæ fructus daturas, commutarent. Ex Regionibus autem illis, quas Sancta Sedes præ cæteris ante oculos habuit, fuit profecto amplissimum Sinarum Imperium: in quo quidem negari non potest, quin Christiana fides progressus ingentes fecerit, longe etiam majores factura, nisi coorta inter Operarios à Sancta Sede illac missos discordia, cursum intercidissent.

§. 1. Occasionem discordiæ ejusmodi dederunt Cæremoniæ quædam, & Ritus, quibus Sineses, ad Confucium Philosophum, & majores suos honoribus prosequendos, uti consueverunt: nonnulli ex Missionariis contendent, eas esse Cæremonas, & Ritus mere civiles, adeoque concedendos iis, qui relicto Idolorum cultu, Christianam Religionem amplectebantur; contra vero alii eos, utpote superstitionem olentes, sine gravi Religionis injuria permitti nullo modo posse assererent. Quæ sane controversia multis annis Apostolicæ Sedis curam, & sollicitudinem ad se traxit; cum id maxime caveat, ne zizaniam in agro Dominico radices agant, aut, si forte egerint, eæ, quam cito fieri potest, evellantur.

§. 2. Primo itaque ad Sanctæ Sedis Tribunal Causam hanc detulerunt ii, qui Cæremonas illas, & Ritus Sinosicos superstitione imbutos suspicabantur. Super illis Dubia nonnulla propolita fuerunt Congregationi de Propaganda Fide, quæ anno 1645. comprobavit responsa, ac decisiones Theologorum, qui Cæremonas, & Ritus eodem superstitione reuera infectos judicaverunt. Proinde Innocentius Papa X. ad præfatam Congregationis preces, omnibus, & singulis Missionariis, sub poenâ excommunicationis late sententiæ, sibi, ac Sanctæ Sedi reservatæ, mandavit, ut

responsa, ac decisiones prædictas omnino observarent, easque ad praxim deducerent, donec sibi, & Apostolicæ Sedi aliter visum non esset.

§. 3. Verum paulo post ab aliis ejusdem Missionis Operariis alia dubia de iisdem Ritibus, & Cæremoniis ipsimet Congregationi de Propaganda Fide fuerunt exhibitæ, ex quibus Cæremoniæ ipsæ, Ritulque nullam in se superstitionem habere videbantur. Negotium itaque hujusmodi ab Alexandro Papa VII. Sacræ Inquisitionis Congregationi commissum fuit: quæ prout varia, diversaque ratione fuerat sibi de eisdem Cæremoniis expolitum, alias quidem, tanquam mere civiles, & politicas, esse permittendas, alias vero minime tolerari posse judicavit; idemque Alexander Pontifex anno 1656. hanc sententiam probavit, & confirmavit.

§. 4. Sed ecce tertio ad Sanctam Sedem hæc eadem controversia. Cum plura Dubia Sacræ Inquisitionis Congregationi propolita fuissent, illud quoque ab ea quæsitum fuit, utrum adhuc vigeret Innocentii Papæ X. præceptum, quo sub poenâ excommunicationis late sententiæ mandabat observantiam reiponitionum, ac decisionum, quæ à Congregatione de Propaganda anno 1645. ut supradictum est, emanaverunt. Præterea, an, stantibus recens expolitis dubiis, earum praxis retinenda foret: cum præsertim obillare videtur Decretum Sacræ Inquisitionis, quod ab ea emanavit anno 1656. super quæsitis nonnullis, diversa ratione, aliisque circumstantiis propolitis ab Operariis Apostolicis in Sinarum Regno comorantibus. Respondit ad hæc Sacra Inquisitionis Congregatio anno 1669. præfatum Congregationis de Propaganda Fide Decretum adhuc vigeret, habita ratione rerum, quæ fuerunt in dubiis expolite; neque illud fuisse circumscriptum à Decreto Sacræ Inquisitionis, quod anno 1656. emanavit; imo esse omnino observandum juxta quæritæ, circumstantias, & omnia ea, quæ in antedictis Dubiis continerant. Declaravit pariter, eodem modo esse observandum prædictum Sacræ Congregationis Decretum anni 1656. juxta quæritæ, circumstantias, & reliqua in ipsis expressa. Hoc autem Decretum Clemens Papa IX. comprobavit.

§. 5. Cum autem omnia præfata Decreta pro varia rerum expositarum ratione fuerint facta, ac promulgata, tantum absuit, ut Rituum Sinenfium controversia finem obtineret, ut magis illa vires, & incrementum acquireret. Nam scitis Evan-